

Selektiv lesning om EFPA

Tor Levin Hofgaard
president i Norsk psykologforening

Psykologiforbundet må ha misforstått EFPAs regelverk.

MEDLEMSKRITERIER

I PSYKOLOGTIDSSKRIFTET I oktober kan vi lese at Psykologiforbundet vil inn i Den Europeiske Psykologføderasjonen EFPA, der Norsk Psykologforening i dag representerer norske psykologer. Både i et intervju i tidsskriftet og i et innlegg skrevet av Psykologiforbundets fagpolitiske rådgivere, Marianne Dalsklev og Karen Elmot, er det åpenbart at de leser EFPAs regelverk på en svært selektiv måte.

EFPA er en psykologføderasjon

I sin iver etter å finne argumenter for at det er Psykologiforbundet som bør være Norges EFPA-representanter, har forbundets fagpolitiske rådgivere åpenbart oversett det som står helt innledningsvis i EFPAs regelverk, der føderasjonen definerer seg selv, hvem som kan være medlem, og hva en psykolog er definert som i EFPA.

I Artikkel 2 – Definisjoner slår EFPAs regelverk fast følgende:

2.1. In the context of EFPA, a national association is an organization of psychologists or a federation (or network) of associations of psychologists (...)

(...)

2.4. In countries where there is legal recognition of psychologists, psychologists are those who are entitled, by law or through registration, to call themselves psychologists and to practice professionally as such.

Tydligere kan det ikke sies: EFPA er en føderasjon av *psykologforeninger*. Og EFPAs definisjon av hva en psykolog er, følger de lover og regler som gjelder i hvert enkelt land i Europa. Alt annet EFPA holder på med, må forstås med utgangspunkt i dette.

Tydligere kan det ikke sies: EFPA er en føderasjon av psykologforeninger

I Norge er psykologtittelen tydelig lovfestet og regulert. Norsk psykologforening har i dag nær 90 prosent av norske psykologer som medlemmer, og er åpen for alle autoriserte psykologer. Med andre ord er alle som kan representeres i EFPA fra Norge, sikret dette ved at Norsk Psykologforening er medlem i EFPA.

Krystallklart styre

Dalsklev og Elmot hevder imidlertid at styret i EFPA mener noe annet. Til det er det bare å slå fast at de nok tar feil. Som styremedlem i EFPA var jeg til stede da henvendelsen fra Psykologiforbundet

ble diskutert. Jeg forholdt meg imidlertid taus i diskusjonen, fordi jeg som president i Norsk psykologforening sto bak henvendelsen til EFPA som førte til at saken kom opp til behandling i styret.

Diskusjonen i styremøtet førte imidlertid til et vedtak der tidligere president Robert Roe ble instruert til å skrive en ny epost til Psykologiforbundet. Der måtte han avklare at hans tidligere svar på deres henvendelse, med støtte til deres sak, var hans personlige mening. Professor Roe skriver i denne eposten fra 23. juni 2015 følgende:

«Please consider that my email gives you my personal assessment of the situation (...) and does not present EFPA's formal position. Your association should therefore not expect any direct support of EFPA.»

At professor Robert Roe må skrive en slik avklaring, er en overtydelig beskjed om at regelverket til EFPA står fast, og at styret i EFPA mener regelverket ikke kan redefineres eller forstås på noen alternativ måte. Det ville da også vært oppsiktsvekkende om et styre konkluderte annerledes.

Et hav av muligheter

Jeg har ikke noe problem med å forstå enhver forenings ønske om å være del av en større sammenslutning regionalt og internasjonalt. For Psykologforeningen, som har vært med å bygge opp EFPA helt fra starten, og som har en tradisjon for å jobbe internasjonalt helt tilbake til vår etablering for over 80 år siden, har det å rette blikket utover vært en udelt berikelse.

Hvis Psykologiforbundet ønsker den samme typen inspirasjon, mangler det ikke på muligheter for det. Bare i Europa finnes det svært mange psykologifaglige organisasjoner som personer med ulike psykologiutdanninger kan knytte seg til.